

jiné závazky (služební smlouvy, patronátní břemena), o tom nelze vážně pochybovati. Dospěl tedy nss k závěru, že smlouva ze 3. dubna 1925 podléhala schválení státního úřadu kultového. Ježto schválení to bylo uděleno až 13. září 1926, nastal převod ve smyslu § 1 odst. 4 dávk. prav. až tento den, a sluší proto použití naň předpisů vl. nař. č. 121/1926 Sb.

Č. 12.139.

Zaměstnanci veřejní: Úprava odpočivných požitků vrchního poštmistra-staropensisty podle zák. č. 70/1930 a vl. nař. č. 96/1930 Sb.

(Nález ze dne 14. listopadu 1935 č. 19.411/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.308/34, 11.352/34; 9358/31.

Věc: Jan S. v T. proti ministerstvu pošt a telegrafů (vrch. min. kom. Dr. Jan Pech) o odpočivné požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-li, který byl v r. 1916 přeložen jako vrchní poštmistr do trvalé výslužby, byly po státním převratu upravovány pensijní požitky postupně podle zák. č. 99/1921, resp. vl. nař. č. 398/1921 Sb., podle zák. č. 287/1924, resp. vl. nař. č. 150/1925 Sb., podle zák. č. 80/1928, resp. vl. nař. č. 171/1928 Sb. a konečně podle zák. č. 70/1930 Sb. Při tom bylo st-li vyměřeno výslužné ve výši 100% pensijní základny, určené podle § 33 vl. nař. č. 96/1930 Sb. částkou 16.200 Kč ročně a byl mu podle § 6 zák. č. 70/1930 Sb. přiznán vzhledem k tomu, že nové pensijní požitky byly nižší nežli odpočivné požitky dosavadní, přídavek ve výši rozdílu mezi pensijními požitky dosavadními a nově vyměřenými.

St-l nevzal vyměření požitků podle zák. č. 70/1930 Sb., jež bylo provedeno rozhodnutím ředitelství pošt v Praze z 21. října 1930, v odpor, avšak podal v r. 1932 na ředitelství pošt žádost, aby byla jeho pensijní základna stanovena ve výši 30.600 Kč, odvolává se při tom na zásadu, vyslovenou v nál. Boh. A 9358/31. Tato žádost byla zamítnuta a odvolání min. pošt nař. rozhodnutím nevyhovělo.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — —

Po věcné stránce soustřeďuje se stížnost v podstatě na jedinou námitku, kterou lze reprodukovati takto: St-li byly upraveny základní odpočivné požitky podle zák. č. 99/1921 Sb., proto vztahuje se na něho i úprava odpočivných požitků podle zák. č. 287/1924 Sb. Podle tohoto zákona měly býti zjištěny fiktivní aktivní požitky st-lovy, jichž by dosáhl, kdyby se byl v činné službě dočkal dne 1. ledna 1925, a z takto zjištěné pensijní základny měla býti vyměřena pense. Kdyby byl st-l zůstal do r. 1925 v aktivní službě, stal by se účastným výhod, přiznaných státním zaměstnancům zákony z let 1919 až 1925 a byl by býval zařazen do VII. hodn. třídy 3. stupně. Nař. č. 96/1930 Sb. porušilo zák. č. 70/1930 Sb., ježto zrovnoprávnění pensistů s novopensisty, které intendoval

zák. č. 70/1930 Sb., neprovedlo, nepřiznavši zaměstnancům státních ústavů výhody zákonů z let 1919 až 1925.

Jak je patrné, je stížnost založena na názoru, že zák. č. 70/1930 Sb. sledoval účel provést úplné zrovnoprávnění staropensistů s novopensisty v tom směru, že staropensistům mělo se dostat veškerých úprav, přiznaných státním zaměstnancům v činné službě, jak tomu nasvědčuje podle mínění stížnosti zákon č. 287/1924 Sb. Ježto pak prov. nař. č. 96/1930 Sb. ve svém § 33 nevychází, pokud jde o býv. zaměstnance poštovního a telegrafního ústavu, při úpravě jejich odpočivných požitků z pensijní základny zjištěné podle § 1 zák. č. 287/24 Sb., pokládá je stížnost za nezákonné.

Je tedy nutno zabývat se především otázkou, jaký význam má pro st-le, který jako vrchní poštovník náležel k býv. zaměstnancům poštovního a telegrafního ústavu, zák. č. 287/1924 Sb. V tom směru vyslovil nss již opětovně (srov. Boh. A 11.352/34), že smysl § 1 odst. 1 zák. č. 287/24 Sb. je ten, že pensijní základny státních zaměstnanců, jejichž činná služba se skončila před 1. lednem 1925 (to je případ st-lův), mají býti určeny podle služebních požitků platných dne 1. ledna 1925 pro tu kterou hodnotní třídu a platový stupeň, aniž se však na hodn. třídě a platovém stupni, jichž zaměstnanec v činné službě dosáhl, něco mění. Dne 1. ledna 1925 však pro kategorie vrchních poštovníků, na které se vztahovala nař. č. 108/1903 ř. z., 168/1913 ř. z. a 118/1910 ř. z., nebyly stanoveny žádné aktivní požitky, ježto tato kategorie byla zákonem č. 203/1919 Sb. (spolu ještě s jinými kategoriemi) zrušena. Důsledně není možno ustanovení § 1 odst. 1 zák. č. 287/1924 Sb. na vrchní poštovníky přímo použiti, a je tedy argumentace stížnosti v tomto směru mylná. Úprava odpočivných požitků býv. zaměstnanců poštovního a telegrafního ústavu podle zásad zák. č. 287/1924 Sb. byla umožněna jedině předpisem § 7 cit. zák., který zmocnil moc nařizovací k této úpravě odpočivných požitků u zaměstnanců, kteří nepodléhali služební pragmatice, mezi něž náleželi i vrchní poštovníci; provedení zák. je v tomto směru obsaženo v nař. č. 150/1925 Sb.

St-l se ovšem dovolává náhl. Boh. A 9358/31, avšak neprávem. V cit. nálezu šlo jen o přiznání osobního přídatku ve smyslu zák. č. 251/1922 Sb. a pojetí jeho do pensijní základny, tedy o přiznání jedné složky pensijní základny, aniž z něho lze vyčísti, že by po názoru nss-u ve služebním zařazení pensisty mělo býti zák. č. 287/1924 Sb. něco změněno. Proto je také zcela nemístný závěr stížnosti, že zásady uplatněné pro učitele mají tím spíše platiti pro zaměstnance státního ústavu.

Pokud pak jde o námitku nezákonnosti vl. nař. č. 96/1930 Sb., čerpanou ze zák. č. 70/1930 Sb., sluší uvésti toto:

Zák. č. 70/1930 Sb. zmocnil — stejně jak to učinil zák. č. 287/1924 Sb. — vládu v § 12, aby zásad zák. užila i na zaměstnance státních úřadů, ústavů a podniků, kteří nespádají pod služební pragmatiku. Avšak zákon sám tím, že ve svém § 1 odst. 1 vztáhl na staropensisty předpisy plat. zák. č. 103/1926 Sb. o odpočivných a zaopatřovacích platech, určil jen jednotlivé prvky pensijní základny. Číselnou výši pensijní základny

ponechal však stanoviti v § 5 moci nařizovací, uloživ jí směrnici, že určení pensijní základny má se státi podle služebního poměru zaměstnancova v den skončení činné služby způsobem nepřesahujícím míru stanovenou pro převod do nových platů, upravený v části sedmé plat. zák. Jak bylo nss-em již opětovně vyloženo, na př. v nál. Boh. A 11.308/34, bylo úmyslem zákonodárcovým retrotrahovati ke dni skončení činné služby staropensistů pouze ustanovení platového zákona o převodu do nových platů, pokud jsou směrodatná pro určení pensijní základny, a to tak, že tato ustanovení mají tvořiti horní hranici číselného rozsahu pensijní základny. Zákon však nerozšířil na staropensisty jiných ustanovení plat. zák. nebo jiných zákonů, upravujících služební poměr, resp. požitky zaměstnanců, pokud nabyla platnosti v mezidobí od skončení činné služby toho kterého zaměstnance do 1. ledna 1926 jakožto počátku účinnosti plat. zák. Z toho arci plyne, že vl. nař. č. 96/1930 Sb. nemohlo ocitnouti se v rozporu se zák. č. 70/1930 Sb., jestliže ve své části druhé, díl I., oddělení B (§§ 30 až 35) při stanovení pensijní základny pro býv. úředníky poštovního a telegrafního ústavu nevycházelo ze zákonů, jimiž byly služební požitky aktivních státních zaměstnanců upravovány před 1. lednem 1926. Je tedy také příslušná námitka stížnosti, která vytýká, že se st-l nestal v důsledku nesprávné aplikace zásad zák. č. 70/1930 Sb. vl. nařízením č. 96/1930 Sb. účastným úprav, provedených zákony z let 1919 až 1926, kdy nesporně již nebyl v činné službě, bezdůvodná.

Jestliže konečně shledává stížnost porušení zák. již v tom, že odpočivné požitky podle zák. č. 70/1930 Sb. byly st-li vyměřeny nižší, nežli bylo dosavadní jeho výslužné, takže bylo mu nutno poukázati doplňovací přídavek, čímž podle jeho názoru došlo k porušení zásady o zrovnoprávnění staropensistů s novopensisty, postačí poukázati k ustanovení § 6 zák. č. 70/1930 Sb., které s podobnými případy výslovně počítá a předpisuje, aby rozdíl mezi novými a dosavadními odpočivnými požitky byl percipientu přiznán jako zvláštní přídavek k odpočivným platům, jak se také u st-le stalo.

Č. 12.140.

Zaměstnanci veřejní: Převod úředníka býv. zastupitelského okresu do státní služby podle § 10 org. zák. — věty jako u Boh. A 10.603/33 a 10.815/33.

(Nález ze dne 14. listopadu 1935 č. 19.428/35.)

V ě c: Václav B. (adv. Dr. Vladimír Říha z Prahy) proti ministerstvu vnitra o úpravu služebního poměru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud změnilo výnos zem. úřadu v Praze z 20. ledna 1932 o určení služebních příjmů, se zrušuje pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.